

Trinitatis – 2. tekstrækker

Nygårdskirken 26. maj 2024, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 28, 16-20

Salmer: 403; 6; 364; 363; 312, v. 4; 723

Gud – del din kærligheds styrke med os. Amen.

De allerførste kristne sagde om sig selv at de var dem, der fulgte *Vejen*. *Vejen* er jo også det navn, Jesus gav sig selv: *Jeg er vejen*, sagde han – og *sandheden og livet*. At tro er at mærke, at der er en bestemt retning, man skal gå i – der er en mening og et mål. At tro på *Jesus*, er at mærke at man ikke går alene – men at Jesus møder os på vejen. Vi har lige hørt, at de 11 disciple tog afsted til et bjerg i Galilæa, hvor Jesus havde sagt, at de skulle mødes. Nu er det jo ikke fordi, vi har hellige bjerge eller overhovedet hellige steder i kristendommen; vi behøver ikke rejse til Israel for at møde Jesus. Nej, *Galilæa* – det er bare der, hvor de kom fra! De har været på en dramatisk tur til Jerusalem; nu skal de hjem til Galilæas dagligdag. Der vil Jesus møde dem, for man møder Jesus i sin egen hverdag! Midt i det hjemlige vil han give én

oplevelsen af at blive taget med op på et bjerg! Midt i det fortrolige, ja, måske ligefrem kedelige og trivielle, dér kalder Jesus én til noget højere – midt i det grå åbner han Guds himmel for os! Måske er det bare et glimt – midt i en problematisk situation viser der sig pludselig en udvej; midt i kaos kommer der pludselig et øjeblik af ro over én; midt i fortvivlelsen over at være umulig og forkert slår det pludselig ned i én, at man jo er Guds barn, at man er i Guds hånd! At man er døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn – at man er en del af noget større – at der findes en magt i himlen og på jorden, som er det største af alt og som vil én det godt og som aldrig forlader én!

Det er *hellige* øjeblikke – de kommer på uventede steder og tider. Det er *troens* øjeblikke. Men tit kommer *tvivlen* med: Kommer dette virkelig fra Gud? Er det virkelig det ultimativt gode, der vil i kontakt med mig og støtte mig på min vej? Eller har det tværtimod slået klik for mig? Også nogle af disciplene tvivlede, hørte vi. De tvivlede på Jesus: Havde han virkelig overvundet dødens magt og stod dér igen lyslevende? De tvivlede på sig selv, vel vidende at de kun var 11 tilbage, fordi tvivlen *havde* taget nr. 12:

Judas havde været så meget i tvivl om alting, både om Jesus var god nok til at være Guds Søn – og om Judas selv var god nok til at være hans discipel. Tvivlen ødelagde ham, han tog sit liv. De andre var rystede og magtesløse. Og Jesus møder dem dér, hvor de er: Midt i den hverdag, hvor de har hjemme, husker Jesus dem på, at de *også* har hjemme i himlen – også er *Guds* børn! Deres *frygt* møder Jesus med sin guddommelige styrke: Han har kærlighedens magt i himlen og på jorden – og han deler den magt videre til dem! Og deres *tvivl* møder Jesus ved at betro dem kærlighedens opgaver! Som han selv har gjort det, skal *de* nu gå ud og fortælle mennesker, at vi alle er Guds børn – at Guds kærlighed aldrig forlader os! Også *os* i dag har Jesus givet den opgave – for de fleste mennesker ved faktisk stadigvæk ikke, at de er elsket af Gud, hvis ikke vi får fortalt dem det! Og går vi ud og *gør* det, så går vi ikke alene: Jesus er med os, deler kærlighedens magt med os – alle dage indtil verdens ende!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.